

Universiteit
Leiden
The Netherlands

A pursuit of ontological truth in Aristotle's philosophy

Jin, D.

Citation

Jin, D. (2025, January 15). *A pursuit of ontological truth in Aristotle's philosophy*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4176263>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4176263>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Nederlandse samenvatting

Hoe het begrip waarheid te interpreteren is een veelbesproken onderwerp in de geschiedenis van de filosofie. De kwesties met betrekking tot waarheid betreffen de taal, de werkelijkheid en hun correspondentie-relaties. Van de verschillende interpretaties van waarheid wordt de correspondentie-theorie van waarheid door veel geleerden ondersteund. Onder meer Michael Devitt en Wolfgang Künne schrijven de correspondentie-theorie van waarheid toe aan Aristoteles, en vinden die vooral in *Metaphysica* Γ.7, Δ.7, E.4, en Θ.10. Deze correspondentie-interpretatie van waarheid wordt beschouwd als de standaard interpretatie van waarheid in Aristoteles. Echter, op basis van het werk van Aristoteles is het begrip waarheid nog steeds voor verschillende interpretaties vatbaar.

Mijn reis naar het begrip waarheid begint bij de hedendaagse discussie over de klassieke correspondentie-theorie van waarheid, maar ik ben direct geïnspireerd door Aristoteles. Hij besteedde zijn hele leven aan het onderzoeken van de waarheid: het is de taak van filosofen de inherente verbinding tussen waarheid en zijn te onthullen. In de werken van Aristoteles vinden we naast de klassieke correspondentie-theorie een meer fundamentele lezing van het concept waarheid, die ik hier ontologische waarheid heb genoemd. In *Metaphysica* Θ.10 benoemt Aristoteles waarheid en onwaarheid als zijnde in de meest strikte zin van het woord. Ik ben geïntrigeerd door deze uitspraak en vraag ik me af of we een alternatieve manier kunnen vinden om Aristoteles' filosofische werken te interpreteren als een menselijk streven naar ontologische waarheid.

Volgens *Metaphysica* Θ.10 aanvaardt Aristoteles in de eerste plaats het feit dat het zijn op meer dan één manier gezegd kan worden. Aristoteles hanteert meer dan één manier om het zijn te beschrijven, namelijk de categorieën, actualiteit en potentialiteit, en, in de meest strikte zin, waar en onwaar. Belangrijk is dat Aristoteles de term waarheid en onwaarheid heeft gebruikt om het zijn en niet-zijn in strikte zin te beschrijven. Hier neemt waarheid de vorm aan van het zijn dat het zijn in strikte zin is. Om de inherente relatie tussen waarheid en zijn duidelijker te maken, benadrukt Aristoteles het concept van combinaties en disjuncties van zijnden die de fundamentele elementen zijn van waarheid en onwaarheid. Hij maakt een verdeling tussen scheidbare samenstellingen, onscheidbare samenstellingen en niet-samengestelde zijnden. De ontologische onafhankelijkheid en de ontologische prioriteit van de dingen bepalen de waarheidswaarde van uitspraken op het niveau van de taal, alsook de waarheidswaarde van gedachten op psychologisch niveau.

Om de ontologische waarheid—dat is waarheid als zijnde in de meest strikte zin—te begrijpen, moeten wij zoeken naar de ontologische waarheid op het kruispunt van genoemde dimensies van het zijn. De aard van ontologische waarheid bij Aristoteles kan worden verduidelijkt door een verkenning van wat het meest fundamentele is in termen van de categorieën, en in termen van actualiteit en potentialiteit. In de *Categorieën* stelt Aristoteles dat benamingen zonder combinaties fundamenteeler zijn dan beweringen die bestaan uit combinaties van benamingen. Onder de verschillende enkelvoudige categorieën die zijn

onderverdeeld in tien soorten, is de substantie de fundamentele. Daarom kunnen deze enkelvoudige categorieën verdeeld worden in enerzijds de substantie, en anderzijds de andere categorieën die afhankelijk zijn van de substantie omdat ze ‘gezegd worden van’, of ‘in’ substantie zijn ‘als in een subject’. Daarnaast wordt in *Metaphysica* Θ duidelijk wat fundamenteel is in termen van actualiteit en potentialiteit: eeuwige zijnden die niet aan verandering onderhevig zijn. Eeuwige zijnden hebben actualiteit en geen of zo min mogelijk potentialiteit, en om die reden gaan eeuwige zijnden altijd ontologisch vooraf aan veranderlijke en vergankelijke zijnden.

Verder laat Aristoteles ons ook specifieke toepassingen van ontologische waarheid zien door het belang en de noodzaak te benadrukken van de rol van de ontologische waarheid in het garanderen van de waarheid van bewijzen en de aard van het principe van non-contradictie. De premissen van een bewijs moeten altijd noodzakelijk waar zijn. Elk deel van een bewijs is gerelateerd aan een ondeelbare en onvergankelijke essentie als het principe van bewijs. Zo wordt de waarheid van demonstraties gegarandeerd.

De ontologische waarheid is ook de fundering van het principe van non-contradictie. Ik laat zien dat het principe van non-contradictie is geworteld in de ontologische waarheid door het belang van een ontologische lezing van het principe van non-contradictie aan te tonen. Bovendien probeer ik het principe van non-contradictie uit te leggen als een metafysisch principe in termen van de actualiteit van zijnswijzen, in plaats van het principe van non-contradictie louter op te vatten als een logisch principe dat zich richt op beweringen. In dit opzicht zou, vanuit mijn perspectief, het principe van non-contradictie behandeld kunnen worden als de actualisatie van slechts één kant van een oppositie van zijnswijzen op ieder moment in de tijd.

Zonder af te willen doen aan de betekenis van de correspondentie-theorie van waarheid, bekritiseer ik deze opvatting door te beargumenteren dat het zijn in de meest strikte zin als waarheid een meer fundamentele en rijkere rol speelt in Aristoteles, die verder gaat dan de rol van ‘truth maker’ die uitspraken waar maakt. Bovendien kan de ontologische lezing van waarheid als zijnde in de meest strikte zin verdere concrete manieren van zijn onthullen, in plaats van alleen maar de waarheidswaarde van uitspraken uit te drukken.

Kortom, op basis van deze alternatieve, ontologische interpretatie van waarheid, is het mogelijk gebleken om de aard van ontologische waarheid in Aristoteles te verduidelijken en een aantal toepassingen van ontologische waarheid in Aristoteles aan het licht te brengen.

Aan het begin van de *Metaphysica* stelt Aristoteles expliciet dat alle mensen van nature willen weten. De zoektocht naar waarheid als zijnde in strikte zin, is een zoektocht van wat ons vertrouwd is (de waarheid van uitspraken) naar wat van nature het meest vertrouwd is (ontologische waarheid), zoals Aristoteles die in *Physica* I.1 beschrijft.

Als Aristoteles voorstelt dat wij als mensen waarheid in de natuur proberen te vangen door kennis te verwerven, en als filosofie voor Aristoteles de wetenschappelijke kennis van de waarheid is, dan is het doel van de theoretische wetenschap waarheid. Verder is het zoeken naar ontologische waarheid een doel van de mens, als de uitmuntendheid van het uitvoeren van de functies van de mens, allemaal gericht op het uiteindelijke doel van contemplatie en

geluk. Aangezien contemplatie de hele natuur als object heeft, volgt daaruit de uiteindelijke ondergeschiktheid van praktische aan theoretische kennis en het respecteren van de prioriteit van de actualiteit van verschillende zijnswijzen als ontologische waarheid. Het is de moeite waard om te erkennen dat het nastreven van ontologische waarheid door ons niet de actualisatie van waarheid van nature is.

Tegelijkertijd bepalen de vermogens van de vergankelijke mensen en hun beperkingen de mate waarin dat doel bereikt wordt. We blijven zoeken, omdat we niet als een god voor altijd in een toestand van actualiteit kunnen verkeren. Daarom stel ik hier dat het *zoeken* naar ontologische waarheid het doel van menselijke wezens is, in plaats van het te bezitten of te behouden. Maar deze beperking op het nastreven van ontologische waarheid laat nog steeds de ruimte voor plezier en uitmuntendheid van de mens. Omdat het het beste van onze menselijke vermogens realiseert, zou ik de activiteit van het zoeken naar ontologische waarheid willen beschouwen als een mogelijke manier om Aristoteles' filosofische werk als plezier te begrijpen. Mijn conclusie van het hele project zou zijn dat het werk van Aristoteles de activiteit is van een streven naar ontologische waarheid in de natuur, die ook een prestatie is van de uitmuntendheid van de mens, zoals uitgevoerd door Aristoteles op zijn eigen persoonlijke manier.